

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Principium 7. Cùm partium Jura sunt obscura, Reo potius favendum est,
quàm Actori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

rationem quoque necessariam esse, quæ nihil aliud est, quàm
iudicium Judicii, quod fit per petitionem Actoris in iudicio
litium, & secutam Rei responsionem animo litigandi.

PRINCIPIUM VII.

Jura partium sunt obscura, Reo potius fa-
vendum est, quàm Actori.

Sensus.

Hoc est, quando Actor aut nihil probat, aut non nisi æ-
quabiliter probabiles rationes affert, tum pro ipso Reo potius
sententia est, quàm pro Actore; modò non sit con-
traria de re favorabili, puta de dote, libertate, testamento,
matrimonio, &c. in his enim casibus potius Actori favendum
est, uti in l. Titia, § 9. ff. de manumissis testam. & l. in ambi-
guis § 5. ff. de reg. Jur. & l. si pars 10. ff. de inoff. testam. & c.
debeatur. 6. de despons. i. pub. definitur.

Authoritas.

Desumptum est ex l. 6. decret. cap. fin. reg. 11. & ex l.
14. ff. de reg. Jur. ubi dicitur: Favorabiliores Rei potius,
quam Autores habentur; & illud explicant etiam, & tuen-
tur Casil. Decius, Dynus, ac Barbofa axiom. 199.

Ratio.

Quia, cum agatur de re sua ipsi Reo adimenda, meritò
conditio melior debet ipsius ut possidentis esse conditio,
et nec validioribus argumentis de sua possessione deji-
cerit.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Eum, qui in iudicio petit restitu-
tionem sibi fieri, non esse exaudiendum, si non legiti-
me probaverit, rem ad se pertinere, uti in cap. Inter
testos. 6. de fide instrum. dicitur & clariùs in cap. fin.
de iurej. his verbis: Actore non probante Reus, etiam nihil
restituit, absolvitur.

Deducitur 2. Quando utrinque Testes æquales in aliqua
probatione adducuntur, pro Reo pronunciandum esse, si cæ-
tera sint paria; cum promptiora sint jura ad absolvendum,
quàm

Mm 5

quàm condemnandum, ut supra ex cap. Ex literis, 3. de prob. dictum est.

Deducitur 3. Si duorum Ordinariorum unus Reum absolvit, & alter condemnat, illius sententiam præferendam esse, qui pro Reo decidit, uti in cap. fin. de sent. & re judic. definitur.

PRINCIPIUM VIII.

Non debet Actori licere, quod Reo non permittitur.

Sensus.

Hoc est, quando specialis aliqua ratio, eaque major non militat pro Actore, tum nullum ei privilegium aut facultas in judicio concedenda est, quæ non eodem modo etiam Reo competere debeat.

Authoritas.

Desumptum est ex le. 41. ff. de reg. Jur. item ex le. 6. de heret. reg. 32. illudque referunt, & tucatur Canis. Decius, & Dynus.

Ratio.

Quia, cum favorabiliores sint partes Rei, quàm Actoris rectè inferitur, non esse plus permittendum Actori, quam Reo, nisi specialis aliqua ratio pro eo militet.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Si Actori beneficium Appellationis conceditur, etiam Reo id concedendum; & vicissim si Reo liceret, etiam Actorem eo carere debere, uti in c. 2. de matris petit. dicitur.

Deducitur 2. Sicut Reus post litem contestatam mutare Procuratorem aut litem in se transferre non potest, ita nec Actori id licitum esse debere, uti in le. post litem. 17. ff. de Procur. habetur.

Deducitur 3. Si Actor impetravit, ut Reus cogatur personaliter comparere, etiam ipsum debere adesse judicio in propria Persona, uti Decius cum aliis in cit. reg. docet. Aliud foret, si Reus vellent perinde ex variis Judicibus unum eligere, sicut Actori licet; sic enim cum Reus eludere posset judicium